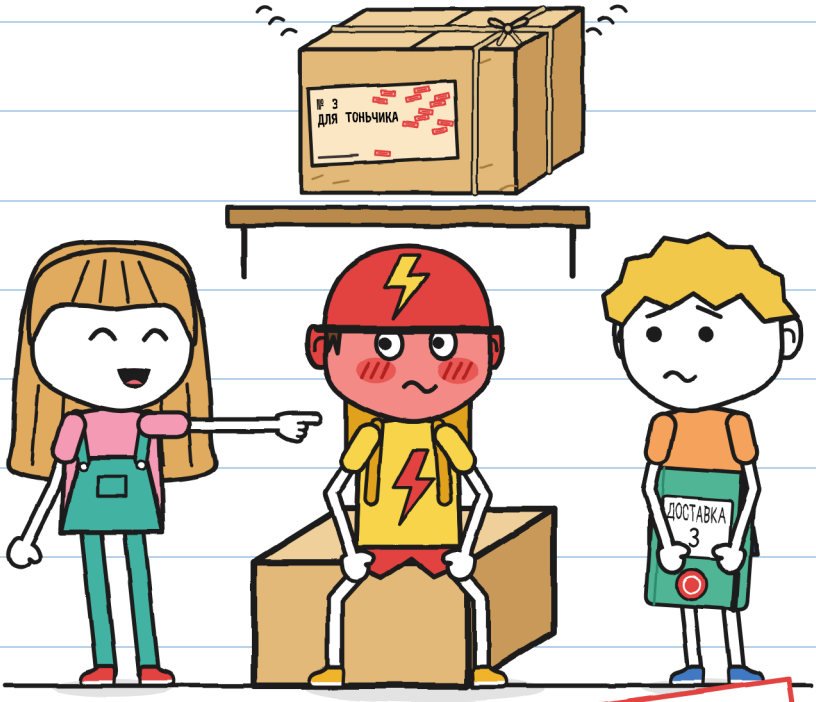
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

LinguAula

(Гуні)

РОЗМІР XS
Перше читання · 5+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

Текст та ілюстрації: LinguAula

РОЗМІР XS · Перше читання · 5+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

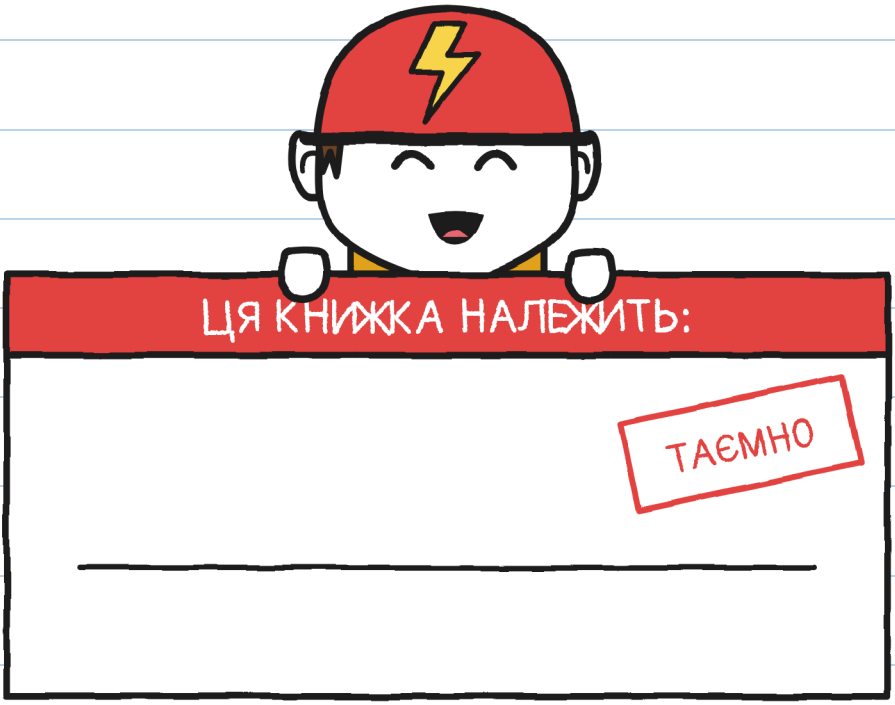
Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Третя книжка серії.

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Усі цілі. Почервонів один. —Ю.

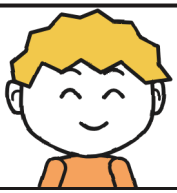
Я читаю першою. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни. Будь ласка.

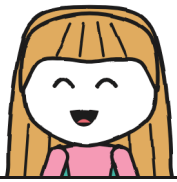
ТІЛЬКИ В КАЗЦІ

Справжній велосипед: сторінка 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні малює.

Юля пише зеленим.

Тоньо червоніє.

Мара, відьма.

Зоя вигадує прізвиська.

Бруно раз проколов колесо.

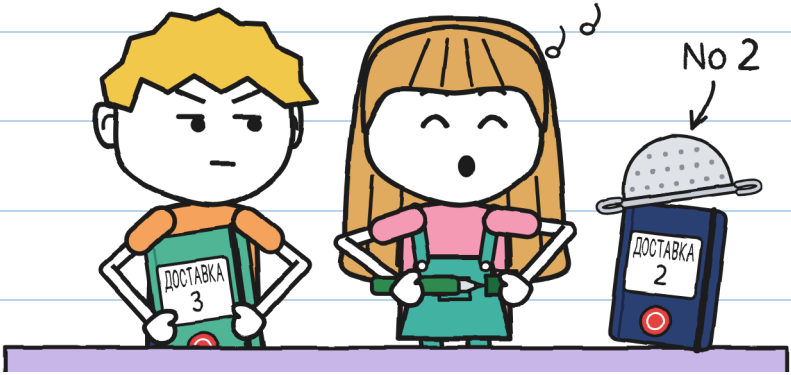
№ 3 дзвенить.

R. Без імені.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 3
Гуні

«Таємно»: я читаю першою. —Ю.

Зошит No 2 закінчився. Цей зелений. Юля почала його першою.

Щоб допомогти. Нема за що. —Ю.

Я не просив допомоги.

РОЗДІЛ 1

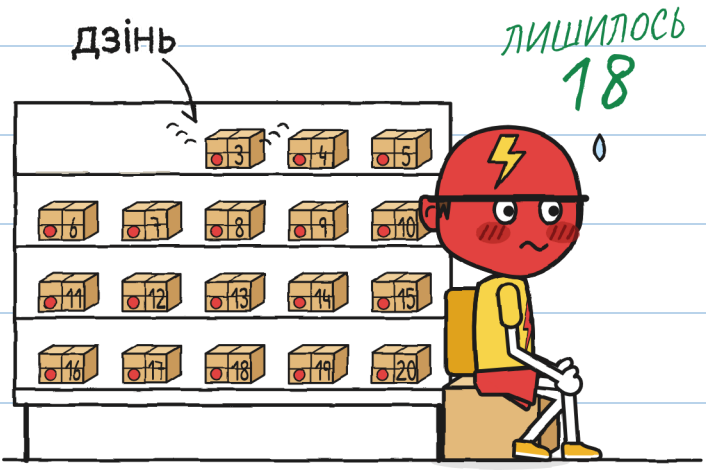
Дзінь

Мара зберігає посилки,

які ніхто не доставив.

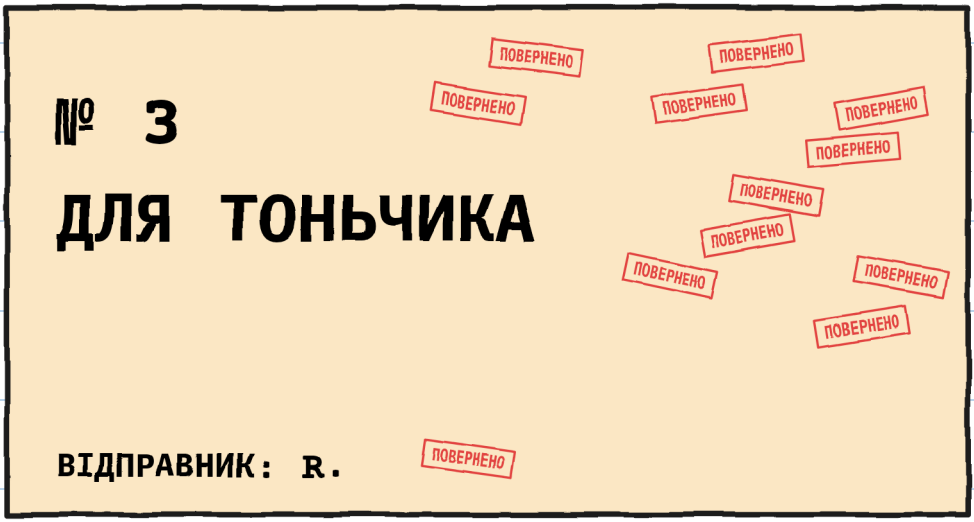
У ніч грози одна посилка задзвеніла.

Дзінь.

Це була No 3. Тоньо почервонів.

Без підпису повернена посилка летить назад. Годиться лише підпис того, хто її отримує.

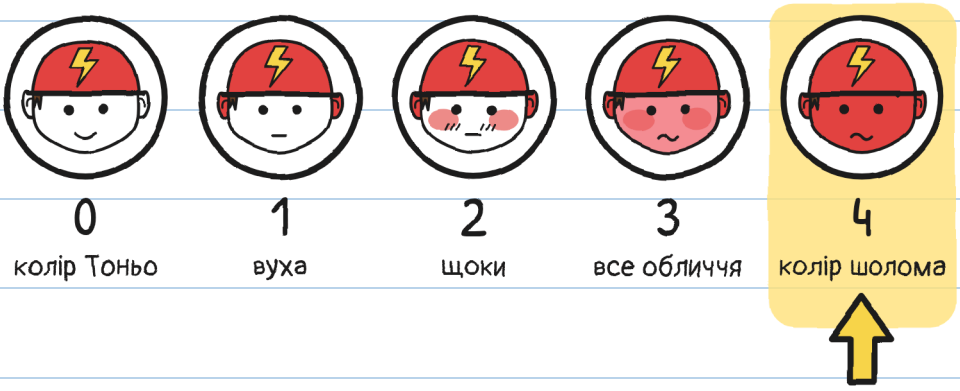
Юля прочитала: — Для То...

Замовкла. Тоньо червонів.

Я прочитала півслова. —Ю.

Тоньо червоніє частинами.

ЧЕРВОНОМІР ТОНЬО

— Ця посилка може зачекати, — сказав Тоньо.

БЛИСКАВКА не поспішає.

Вперше БЛИСКАВКА зачекала.

Тієї ночі: 4. Лише зелений. —Ю.

— Сьогодні нічого
не відкриваємо, — сказала Мара.
Знову задзвеніло: дзінь!
— Це двері! — сказала Юля.
Коли я чогось не розумію,
я складаю список.

ПІДОЗРЮВАНІ ПО СПРАВІ «ДЗІНЬ»

двері | велосипед Тоньо

гумова жабка | No 3

Жабка невинна. —Ю.

Я перевірив звуки на тротуарі.

Двері, дзвінок, жабка:

скріїп, ДРРРИНЬ!, піск.

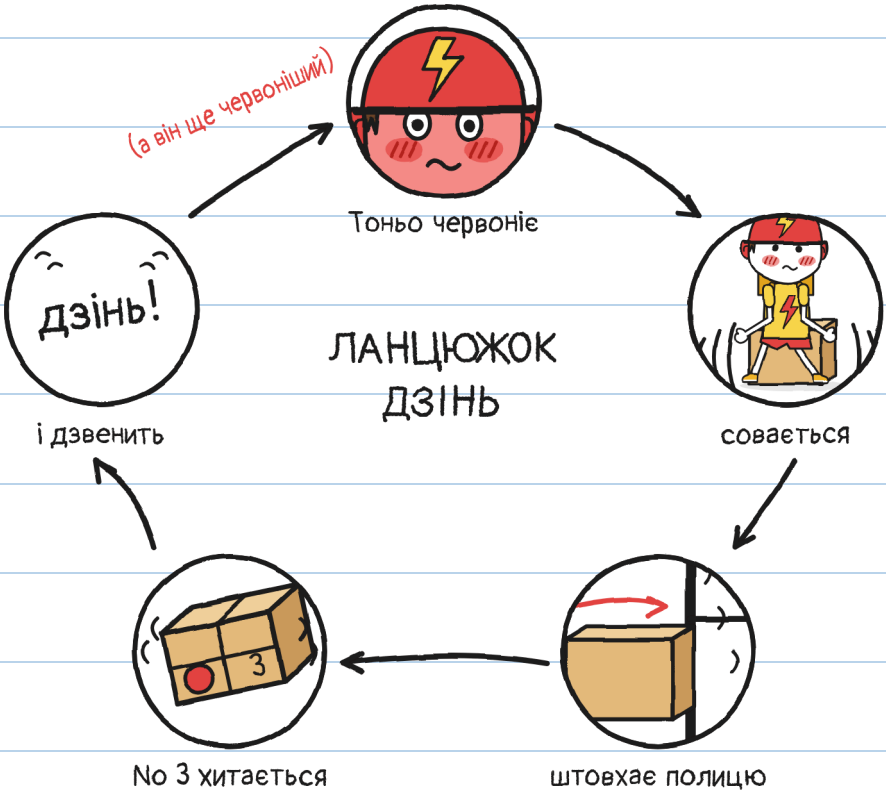

Жоден не дзвенів так.

Тоньо заворушився.

Дзінь.

Коробка Тоньо торкалася полиці.

Це була не магія. Це був Тоньо.

Усередині посилки щось дзвенить.

Як я. —Ю.

Тоньо вирішив сидіти нерухомо.

Його вистачило ось на стільки:

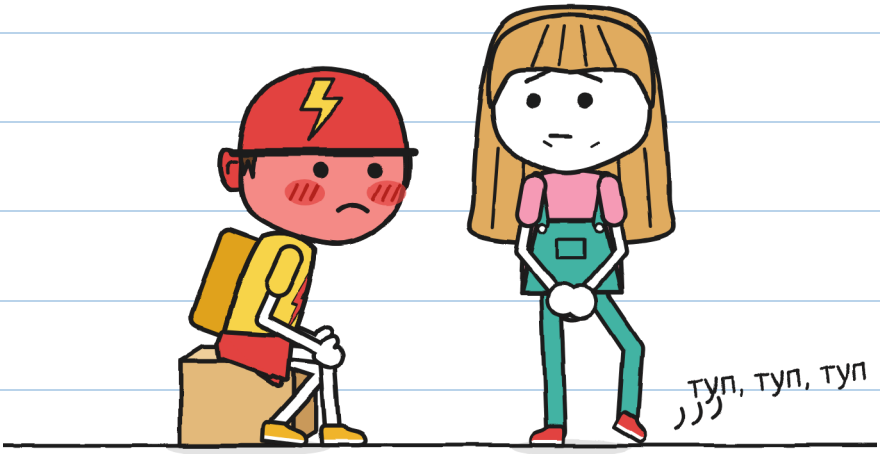
Запитання полиць не штовхають. —Ю.

А це — штовхнуло.

— Це був я, — сказав Тоньо. — Малим.

У Юлі було багато запитань.

Вона закрила рота.

— Більше не питаю, — сказала Юля.

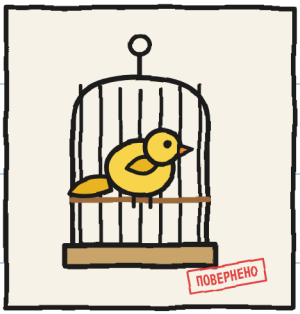
Вона ворушила ногою.

Запитань, яких

я не поставила: дев'ять. —Ю.

— Чому ви її ніколи
не віднесли? — запитав я.
— Дванадцять разів. Ні вулиці,
ні номера, ні прізвища.

ТОНЬЧИКИ МАРИ

1. Канарка.
(Не рахується.)

2. Дон Антоніо, 71 рік.
(«Мені б хотілося».)

3. Човен на каналі.
(Рук немає.)

— А Тоньо? — запитала Юля.
— Ніхто не сказав мені
його ім'я, — сказала Мара.

Мара накрила No 3.

Відсунула коробку Тоньо.

— Тепер можеш крутитися.

Тоньо міг поїхати. Він знову сів.

Спинки ніхто не просив. —Ю.

— Завтра прийду, — сказав Тоньо.

— Наодинці. Нікого з БЛИСКАВКИ.

Посилка була для

Тоньо. Чи хотів він її?

Я вже знаю, як йому допомогти. —Ю.

Саме це мене й турбує.

РОЗДІЛ 2

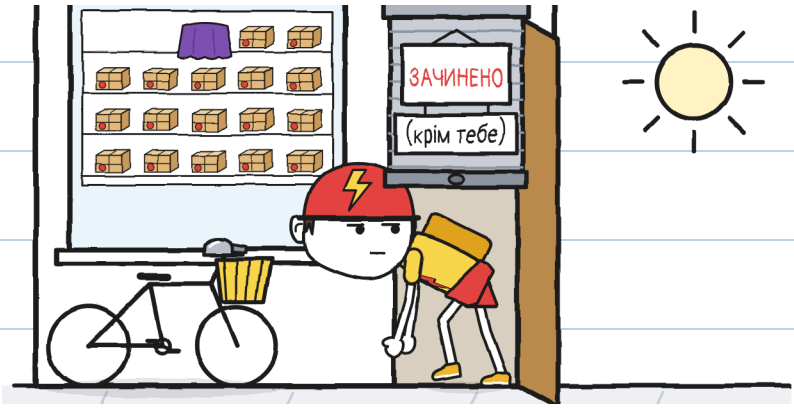
Я не казав «так»

По неділях крамниця зачинена.

Тоньо прийшов об одинадцятій.

Він глянув в обидва боки.

Нікого з БЛИСКАВКИ не було.

Ми прийшли раніше.

Про всяк випадок. —Ю.

Мара поставила No 3 на прилавок.

— Ви її хочете?

— Я не казав «так».

— І «ні» ви теж не казали.

— Я казав: «Я не казав „так“».

Три фрази, щоб не підписувати. —Ю.

Тоньо схопив коробку,

як гарячу каструлю.

Дзінь.

Він її відпустив.

— А якщо він її забере?

— сказала Юля.

— Штамп працює

за чорнилом, — сказала Мара.

ЧИ ЦЕ ВВАЖАЄТЬСЯ ДОСТАВКОЮ?		
	Подивитися на неї	НІ
	Схопити її	НІ
	Забрати додому	НІ
	Підписати чорнилом	ТАК

Ми думаємо по-різному. —Ю.

— Ця доставка ваша, — сказала Мара.

Три умови:

1. Коробка закрита.
2. Просить Тоньо.
3. Підписує, якщо хоче.

— А якщо він не захоче ніколи?

— То ніколи.

Тоньо мовчав чотири хвилини. Для БЛИСКАВКИ це майже півдоставки.

— Беру її, закриту, — сказав Тоньо.

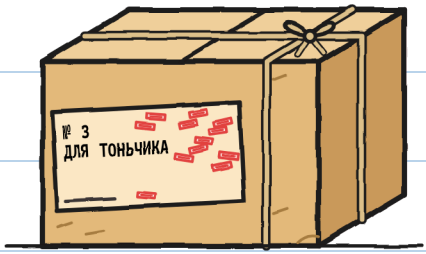
— Це просите ви?

— Прошу я.

Я записав, як усе було:

ЛИСТОК ВИДАЧІ

- [x] Коробка: закрита
- [x] Етикетка: приклеєна
- [x] Просить: Тоньо
- [ ] Підпис: ще ні

Надворі Тоньо поклав No 3

у кошик. Воно задзвеніло: дзінь.

Тоньо глянув на дзвінок БЛИСКАВКИ.

— Що? — запитала Юля.

— Нічого.

«Нічого» було «чимось». —Ю.

Я побачив два велосипеди БЛИСКАВКИ.

— Що в тебе в кошику?

— гукнула дівчина.

— Доставка.

Він не збрехав. Повернув етикетку до себе.

Тепер розумію: нікого з БЛИСКАВКИ. —Ю.

Тієї ночі я залишив жалюзі піднятими.

Хотів побачити, чи повернеться No 3.

— Чому ти не спиш? — сказала мама.

— Стежу за посилкою.

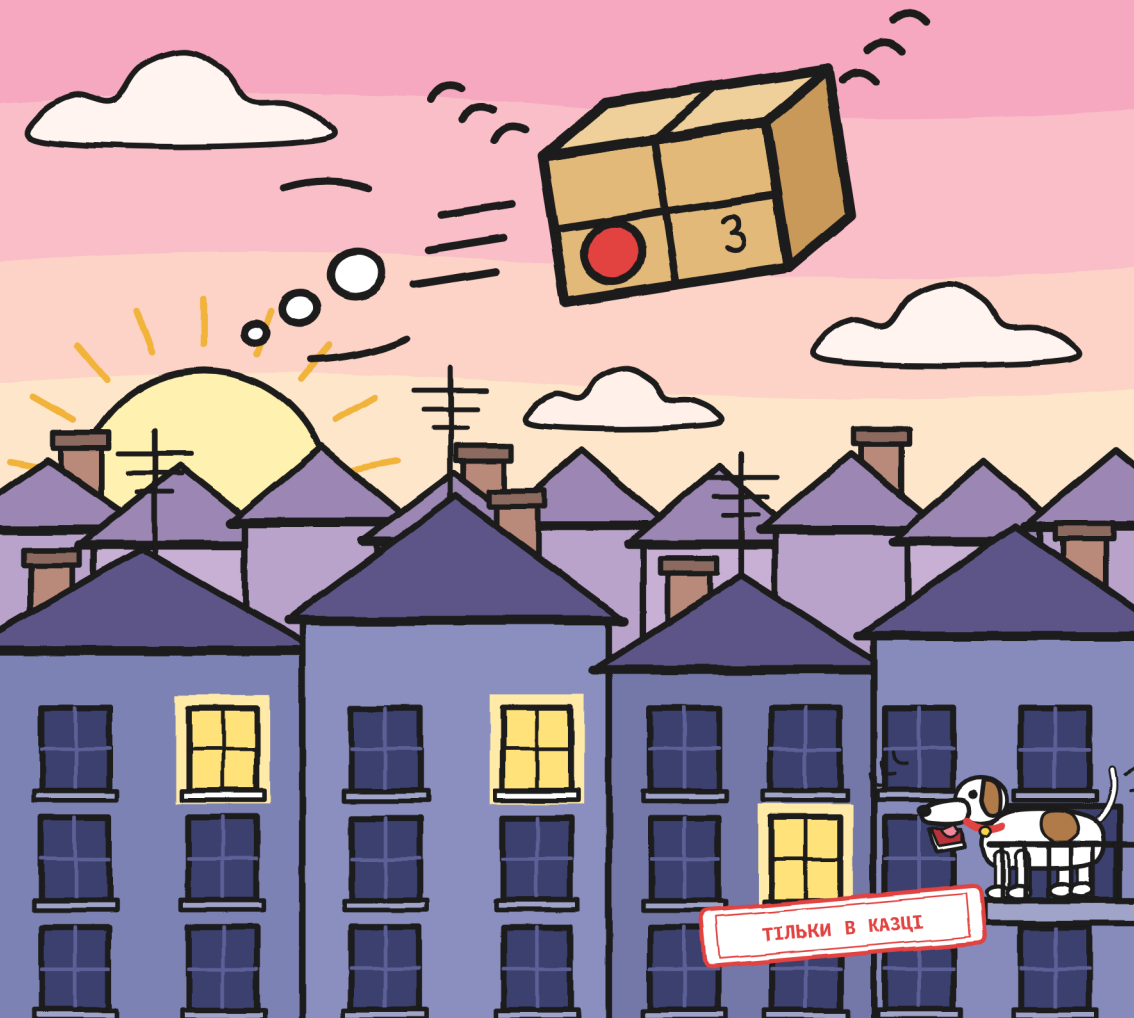
— Стеж у піжамі.

На світанку було чутно No 3.

Дзінь, дзінь, дзінь.

Воно линуло над дахами.

Ми пішли до крамниці.

No 3 був на своїй полиці.

— Це не покарання, — сказала Мара. — Це правило. Ніхто не підписав: вона повертається.

Уже тринадцять штампів. —Ю.

Тоньо прийшов після доставки.

Про No 3 він не питав.

Мені розповів Тоньо:

ЩО РОЗПОВІВ ТОНЬО

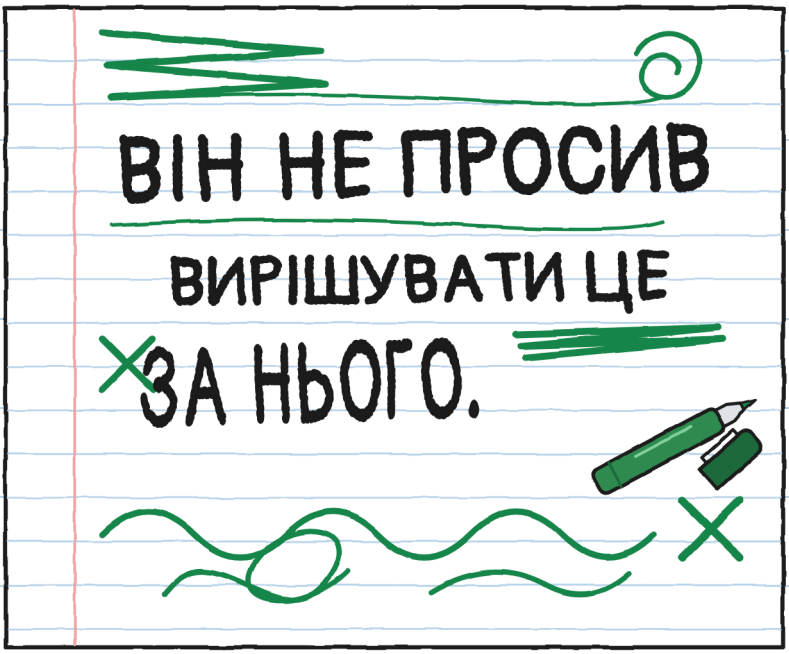
— Я залишив коробку надворі.

— Чому? — запитала Юля.

— Удома мене звуть Тоньчиком.

— Один підпис усе владнає, — сказала Юля. — Це дві секунди.

Я відкрив зошит. Написав ручкою, сильно натискаючи:

Я не згодна. —Ю.

У мене є інша ідея. —Ю.

РОЗДІЛ 3

Автографи

У вівторок я побачив стіл на тротуарі.

— Це пюпітр для автографів, — сказала Юля.

— Відколи?

— З учора.

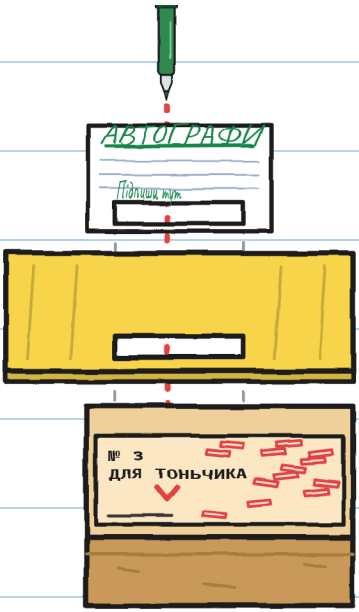
На пюпітрі був аркуш із віконечком.

Це був No 3, покладений набік.

ЯК ЦЕ ПРАЦЮЄ

1. Аркуш

2. Скатертина

3. Етикетка

4. Підпис на етикетці

— Моїм маркером, — сказала Юля, щаслива. — Завтра No 3 не повернеться. Сюрприз!

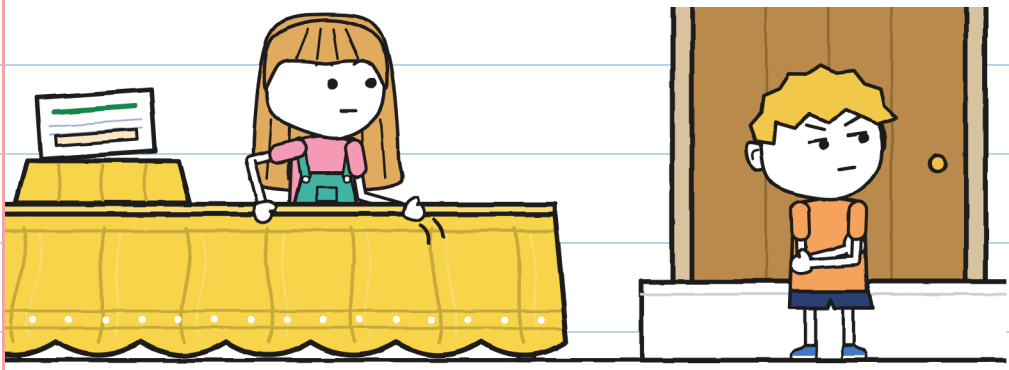
— Тоньо не просив, — сказав я.

— А Мара?

— Я сказала: «Стіл для автографів».

Я нагадав їй про Флору.

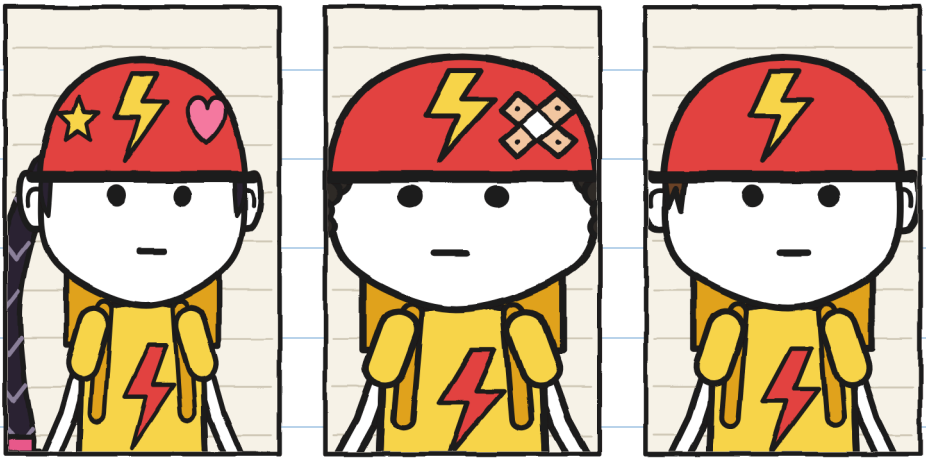
— Це не те саме, — сказала Юля.

Дуже серйозно. Нічим не допоміг. —Ю.

БЛИСКАВКА проїжджає о п'ятій десять. Їх троє, один за одним.

КАРТКИ БЛИСКАВКИ

ЗОЯ, «Ракета»:
найшвидша.
Вигадує прізвиська.

БРУНО, «Прокол»:
один раз проколов колесо.
Два роки тому.

ТОНЬО:
без прізвиська.
Поки що.

— Автографи? Наші? — сказала Зоя. Загальмувала й зійшла.

Ніхто не просив у них автографа. —Ю.

Зоя закреслила «Бруно»
й написала «Прокол».
— У БЛИСКАВЦІ прізвиська
не знімають, — сказав Бруно.

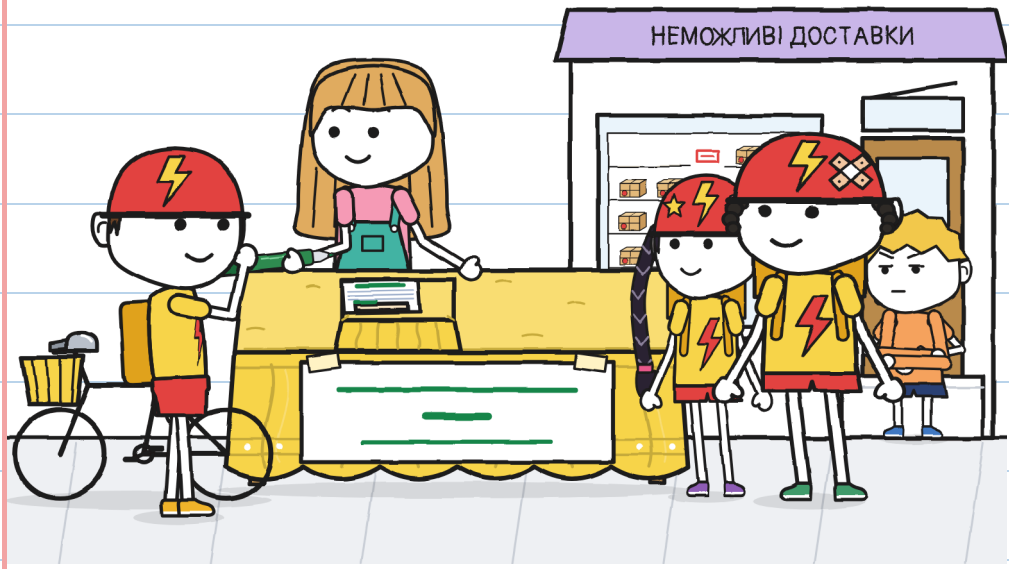
Тоньо сидів на велосипеді.
Дивився на стіл.

— Твоя черга, Тоньо, — сказала Юля.

Вона дала йому свій зелений маркер.

Тоньо зліз з велосипеда

й випростався.

Зі сходинки я бачив усе. І мовчав.

Я підвівся.

— Тоньо, зач...

Я спізнився: під скатертиною щось задзвеніло.

Тоньо підняв скатертину.

— «Для То-нь-чи-

ка», — прочитала Зоя.

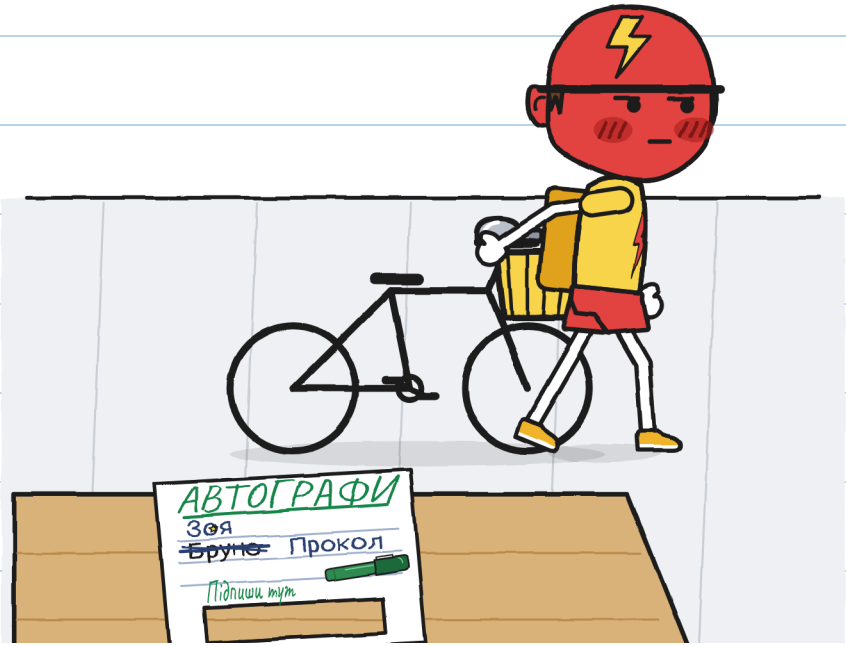
— Тоньчика? — засміявся

Бруно. Зоя — ні.

Тоньо закрив маркер.

Залишив аркуш непідписаним.

— БЛИСКАВКА пасток не підписує.

Це був червоний від

гніву, не від сорому.

Для цього немає цифри. —Ю.

Мара накрила No 3
фіолетовою хусткою.
— Не доставлено, — сказала
вона. — Це справа Тоньо.

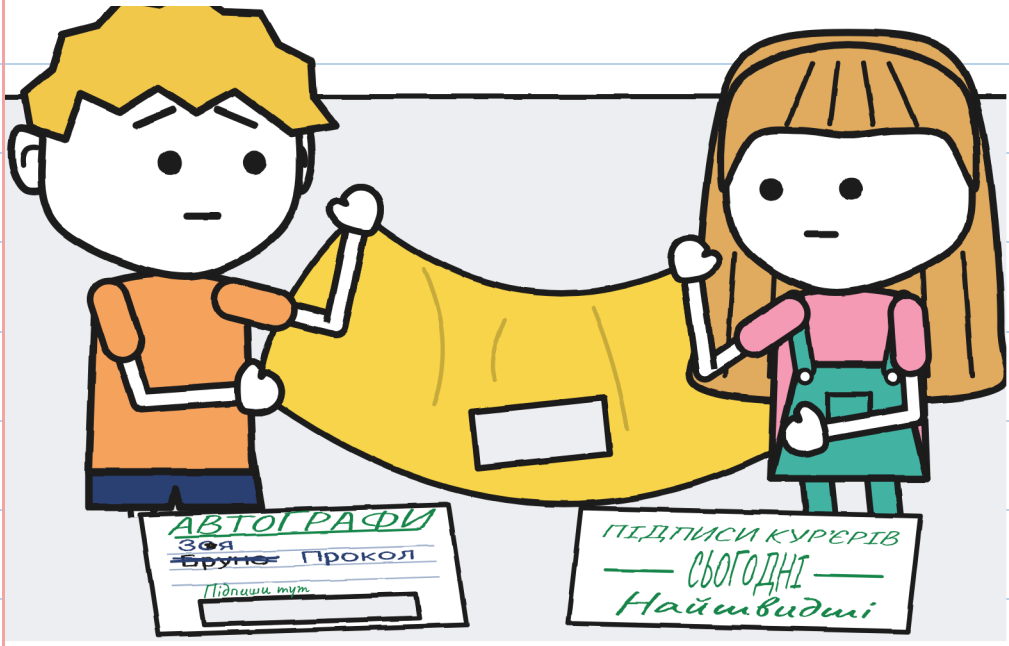

Вони поїхали, не подзвонивши.

Я допоміг Юлі зібрати.

Два підписи й діра.

— Я попередив пізно, — сказав я.

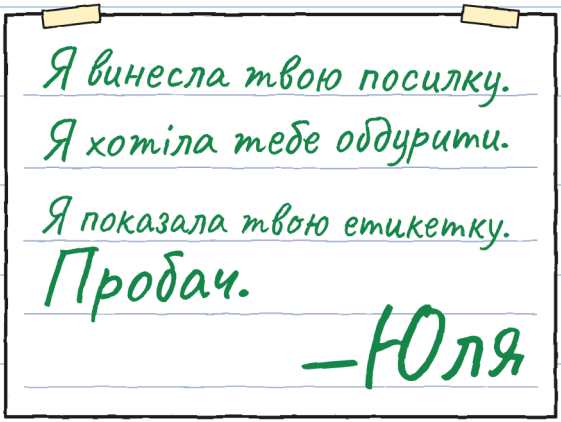
Юля все розповіла Марі.

— Тоньо розкажеш

ти, — сказала Мара.

У середу Тоньо проїхав,
не загальмувавши. Юля
чекала з папірцем.

ВИБАЧЕННЯ

Тоньо прочитав папірець,
сидячи на велосипеді.
— Ти мені пробачаєш?
— Я прочитав.
Я підписалася повним ім'ям. —Ю.

РОЗДІЛ 4

Маленький велосипед

Тоньо приніс маленький велосипед.

Це був його велосипед із дитинства.

— Здається, я пам'ятаю

цей звук, — сказав Тоньо.

— Хочу відкрити No 3.

Мара повела нас у підсобку.

— Відкрити — не підписати.

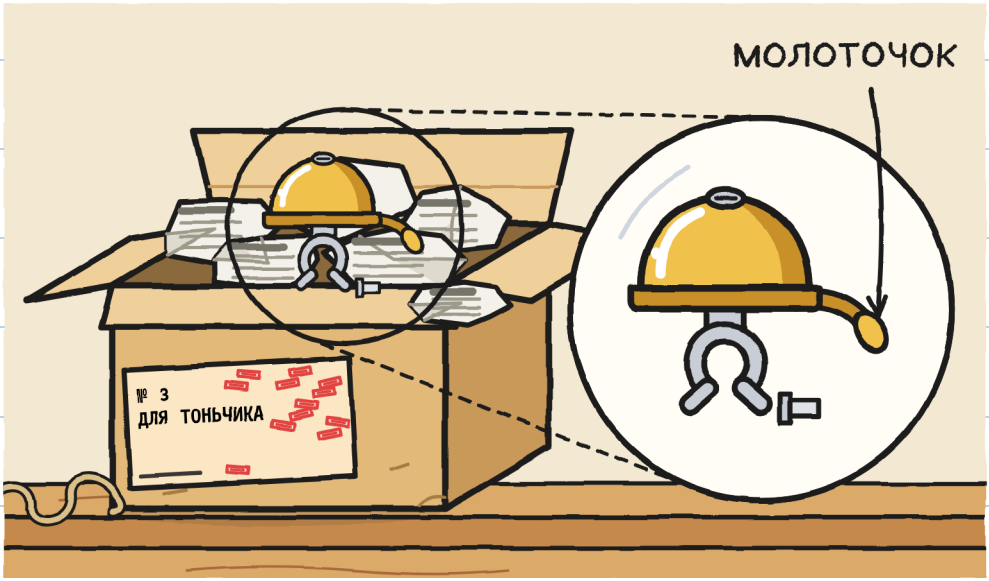
— Можна лишитися? — запитала Юля.

— Нічого не чіпати, — сказав Тоньо.

— Нічого не чіпаю.

Тоньо розв'язав

мотузку. Між папером...

Велосипедний дзвіночок,

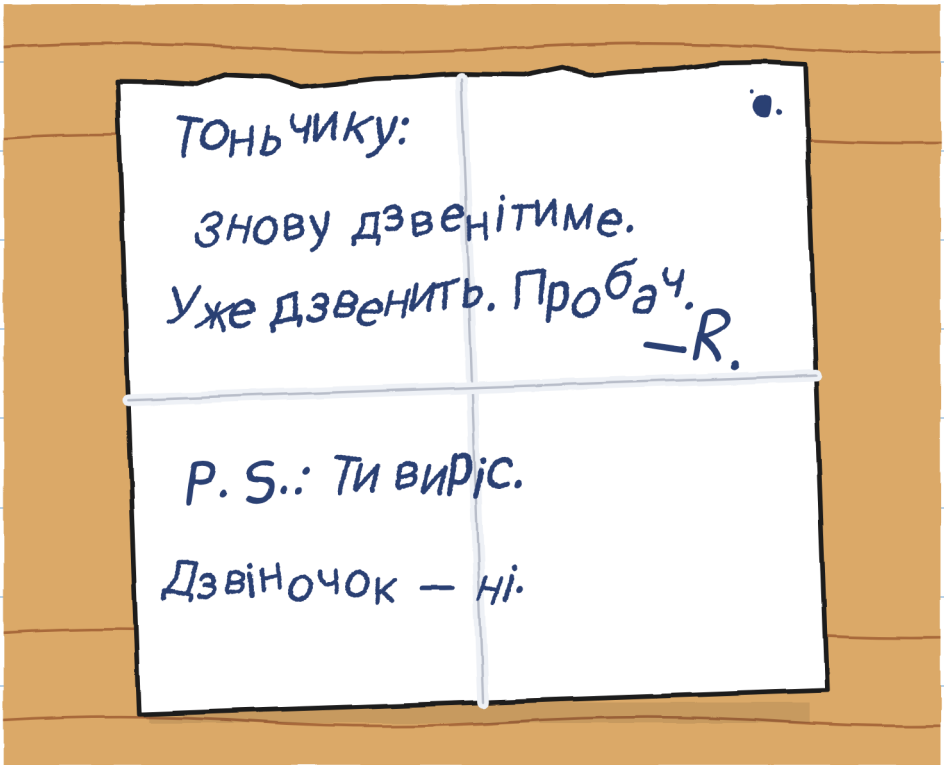
маленький і золотистий.

No 1 кусався. No 2 бігав.

No 3 тільки дзвенить.

Дзвіночок. Мені подобається. —Ю.

Під ним лежала складена записка.

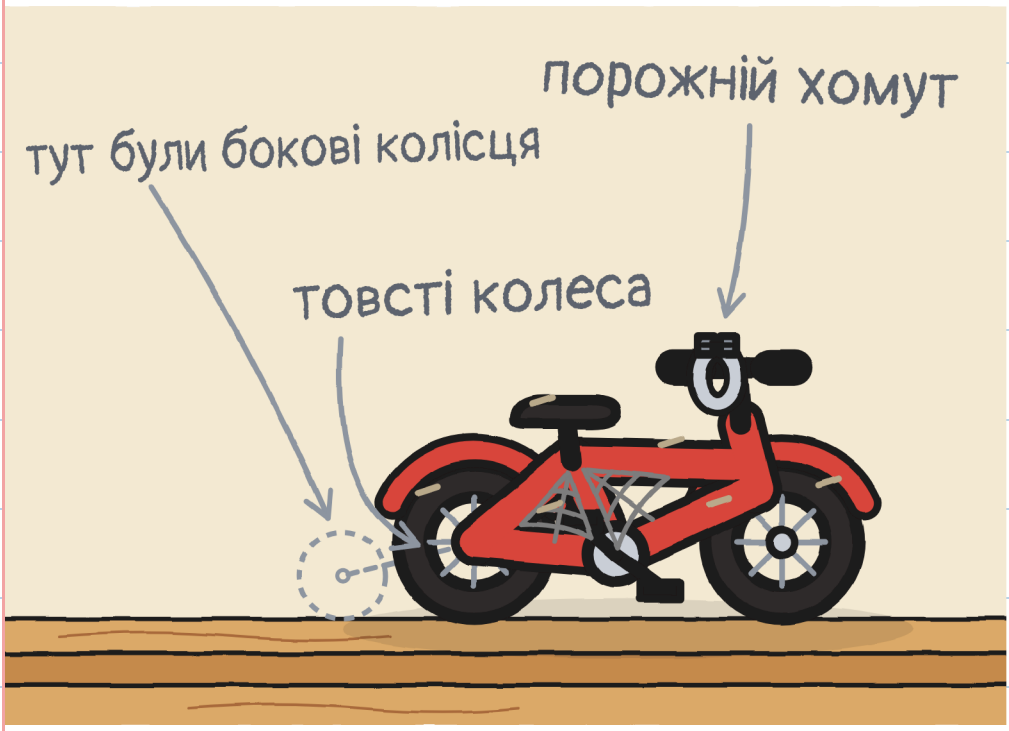

Тоньо двічі її прочитав.

— Який поганий почерк, — сказав він.

R. виконує обіцянки із запізненням. —Ю.

Тоді Тоньо поставив маленький велосипед на стіл.

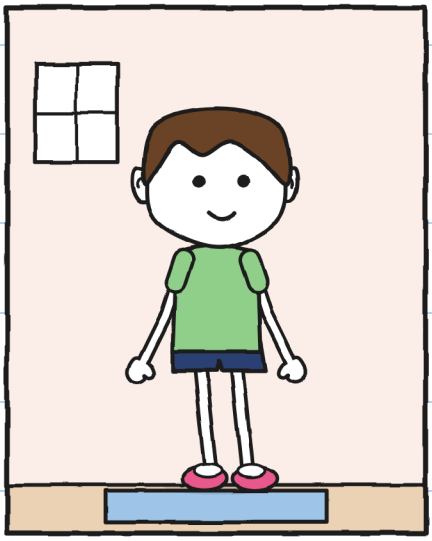

— Він був мій і перестав дзвеніти.

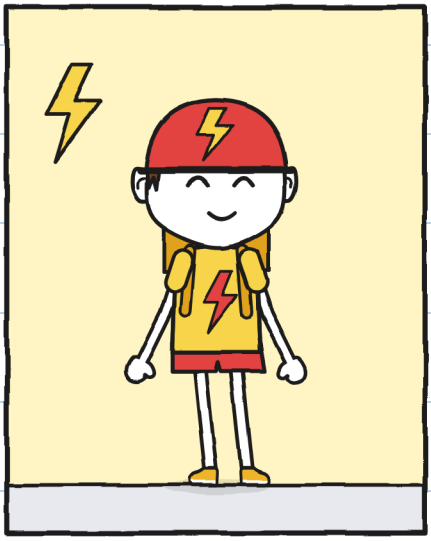
Хтось сказав: «Я полагоджу».

Обличчя не пам'ятаю.

— Удома мене звуть Тоньчиком, — сказав Тоньо. — У БЛИСКАВЦІ — Тоньо. Там прізвиська не знімають.

ВДОМА: Тоньчик

У БЛИСКАВЦІ: Тоньо

— Бруно назвав мене Тоньчиком шість разів, — сказав Тоньо. Юля зіщулилася.

— Ти ще вміщаєшся? — запитала Юля.

Тоньо сів.

Вміщався. Більш-менш.

Мара ледь не засміялася. Тоньо

теж засміявся. Я не бачив,

щоб він сміявся, із суботи.

Червономір: О. —Ю.

— Ставити його

не обов'язково, — сказав я.

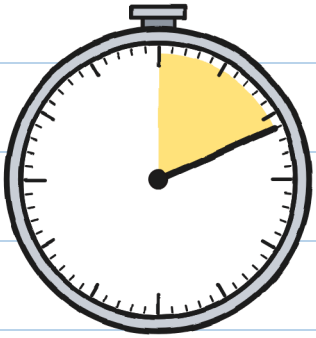
— Я знаю, — сказав Тоньо.

Він глянув на мене, ніби чув це вперше.

Юля одинадцять хвилин

мовчала, слухаючи.

11 хв

Одинадцять хвилин. Язик заснув. —Ю.

— Хочу випробувати

сам, — сказав Тоньо.

Ми вийшли. Тоньо зачинив підсобку.

Я малював сидіння Тоньо.

Дзінь.

Той самий дзінь,

що в суботу. Потім ще один.

Тоньо вийшов із дзвіночком.

— Беру її до завтра, непідписану.

— На світанку вона повернеться, — сказала Мара.

Лишилося чотирнадцять годин. —Ю.

У п'ятницю: повернення

No 14. Мені розповів Тоньо:

— No 3 ночував на моїй тумбочці.

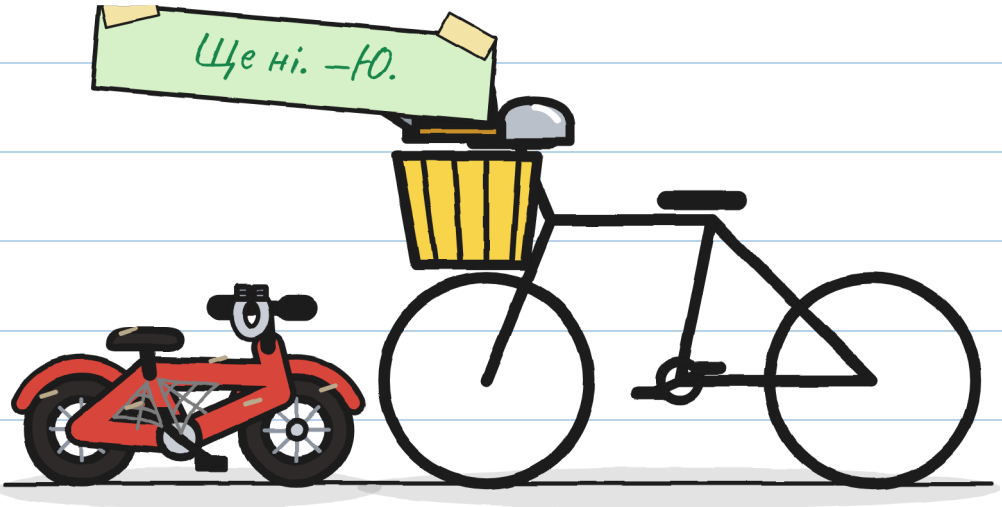
Бився об скло. Я відчинив йому вікно.

Який ввічливий. —Ю.

Я намалював обидва велосипеди

Тоньо. Додав дзвіночок.

Юля приклеїла зверху папірець.

раніше тепер

Вона мала рацію.

Мене це трохи дратує.

РОЗДІЛ 5

Наодинці

No 3 на полиці, чотирнадцять штампів. Тоньо дивився здалеку. Юля щось готувала. Мені страшно. Аркуш із двома варіантами.

— Якщо я підпишу, хто знатиме?

— Я і мій журнал.

БЛИСКАВЦІ не скажу.

Імена лишаються в шухляді. —Ю.

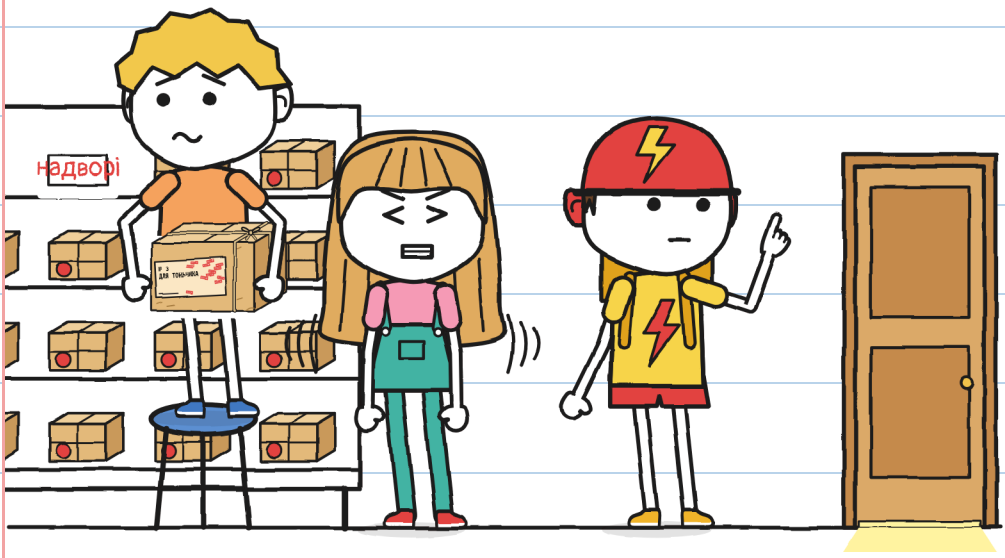
— Вибираю Б, у підсобці,

— сказав Тоньо.

Юля не підстрибнула:

я бачив, як вона завмерла.

— З вами двома.

Тоньо дістав дзвіночок і записку.

— Перш ніж підписувати,

дивлюся, що підписую.

Юля стала рожевою, як її футболка.

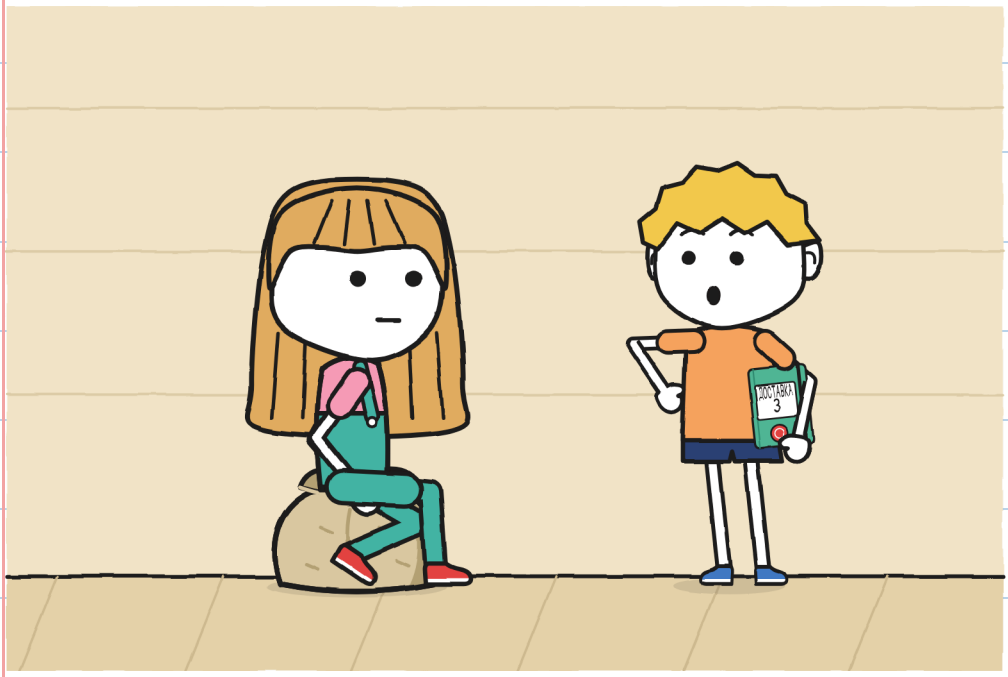

Юля сіла на мішок.

— Що ти робиш? — запитав я.

— Сиджу на своїх руках,

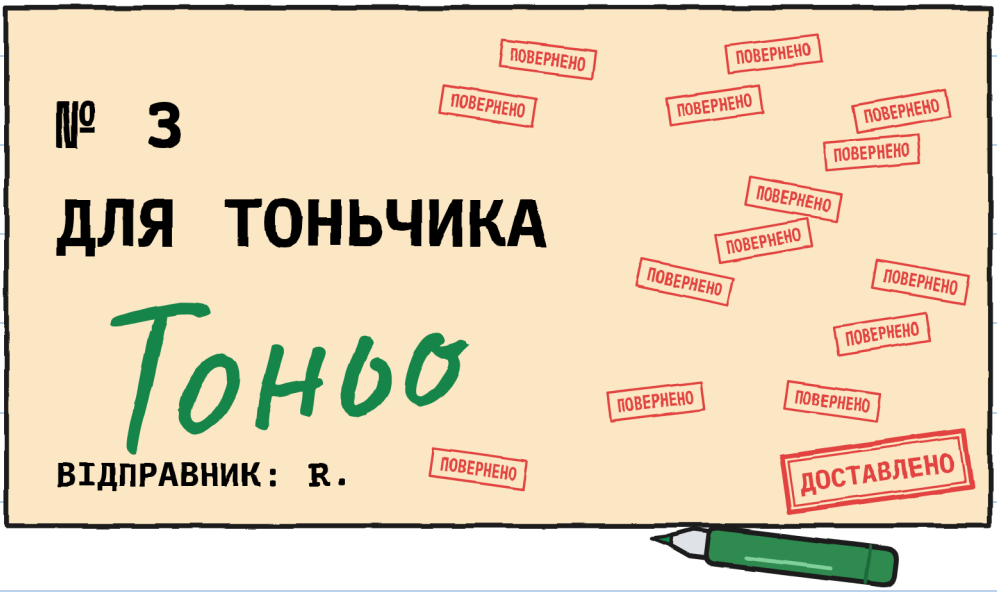
щоб не допомагати.

Я закрив зошит.

Потім він усе записав. —Ю.

Тоньо зняв ковпачок
із маркера й розписався.

На етикетці було «Тоньчик».
У підписі — «Тоньо».
— Підписує той, хто
отримує, — сказала Мара.

Мара записала доставку.

— Можна змінити табличку?

— запитала Юля в Тоньо.

— Добре.

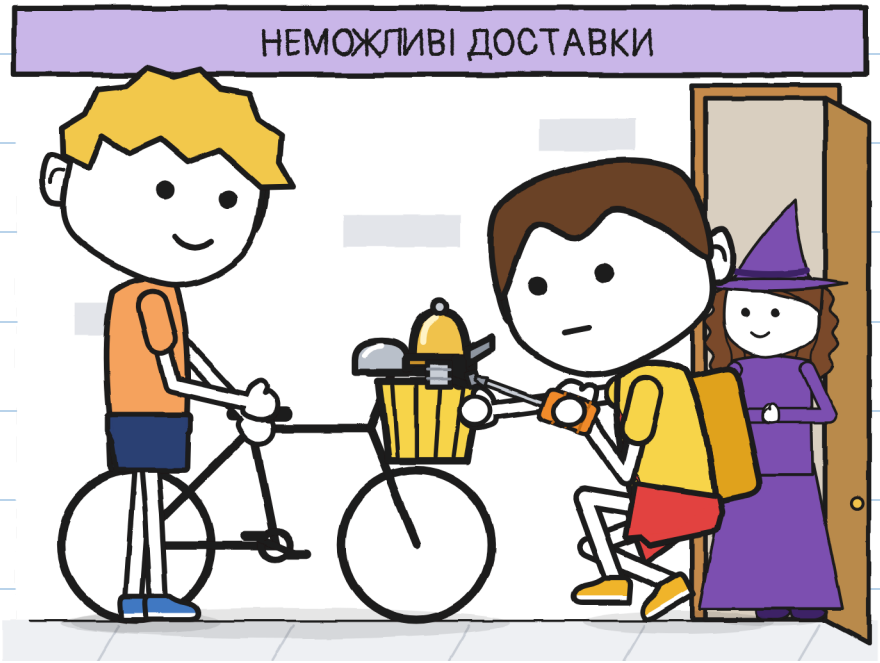

Я спершу спитала. Запиши. —Ю.

— А дзвінок БЛИСКАВКИ?

— запитав я.

— Цей — БЛИСКАВКИ. А цей — мій.

Тоньо поставив дзвіночок.

Я тримав велосипед.

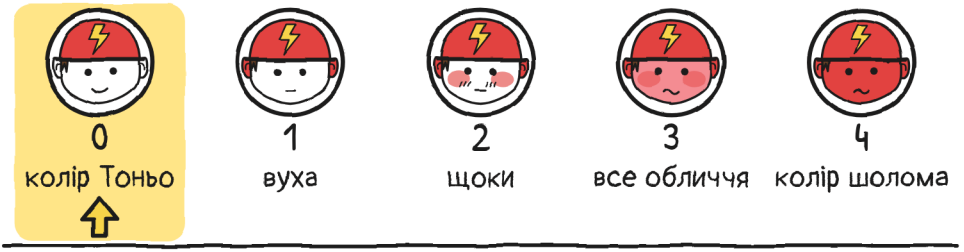
Дзінь.

— Що це дзвенить? — запитав Бруно.

— Мій дзвіночок, — сказав Тоньо.

Я глянув на його вуха:

нічого червоного.

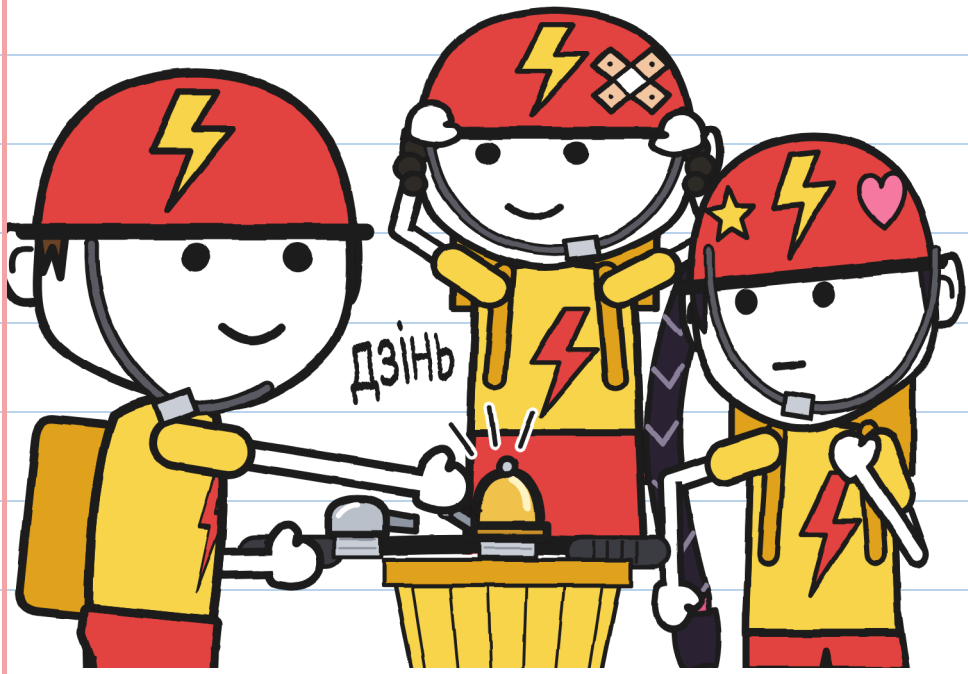

— Я Тоньо. А ти?

— Бруно.

Тоньо торкнувся дзвіночка: дзінь.

— Гарно звучить, — сказала Зоя. — Ми спізнюємося, Тоньо.

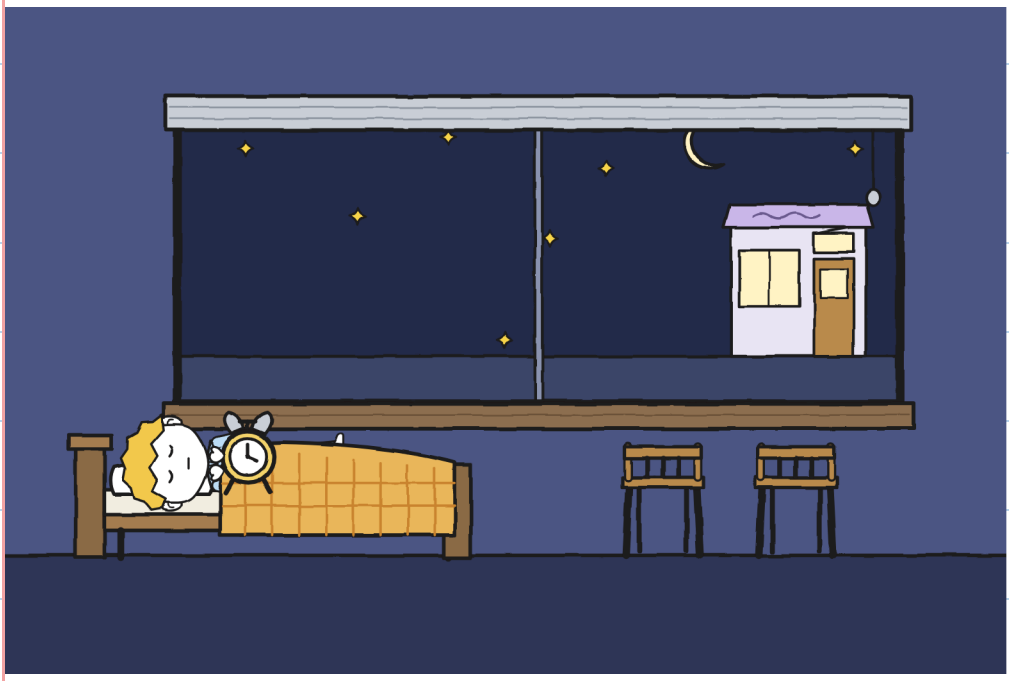

Сказав «Тоньо». Без додатків. —Ю.

Тієї ночі я залишив жалюзі піднятими.

— Знову стежиш? — сказала мама.

— Сьогодні стежу, щоб нічого не сталося.

Маркер без ковпачка.

Подушка зелена. —Ю.

Розвиднілося.

Нічого не задзвеніло.

Ні дзіню.

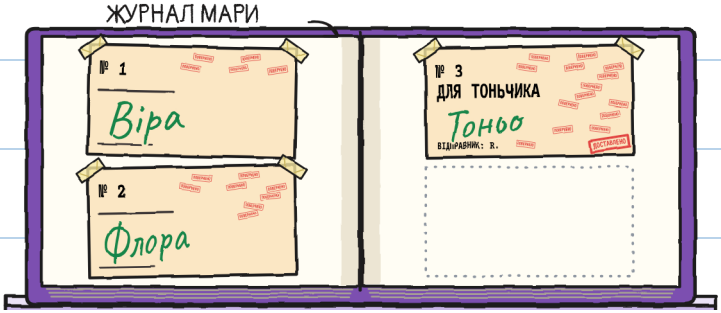
Це найгарніша тиша на моїй вулиці.

РОЗДІЛ 6

Поки що

У суботу я намалював
полицю: сімнадцять
посилок, три порожні місця.
Мара приклеїла етикетку в журнал.

Усі три прийшли із запізненням.
Усі три прийшли.

Я лише подала маркер. —Ю.

Тоньо сів у своїй коробці.

— Твоє сидіння, поки

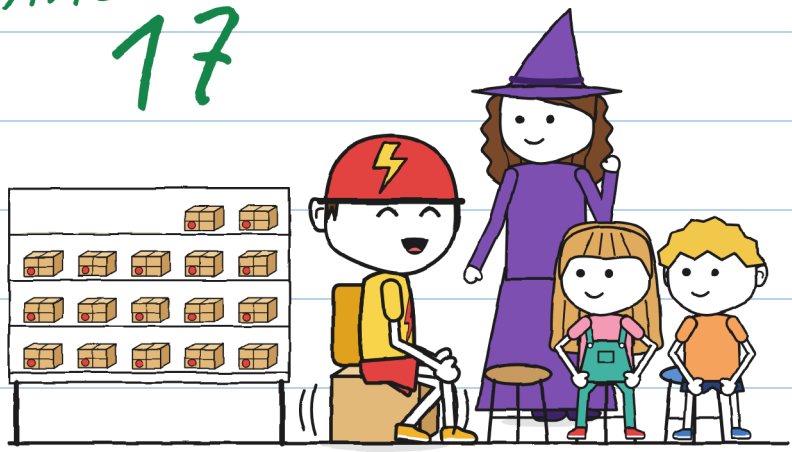
що, — сказала Мара.

— Поки що мені підходить,

— сказав Тоньо.

лишилось

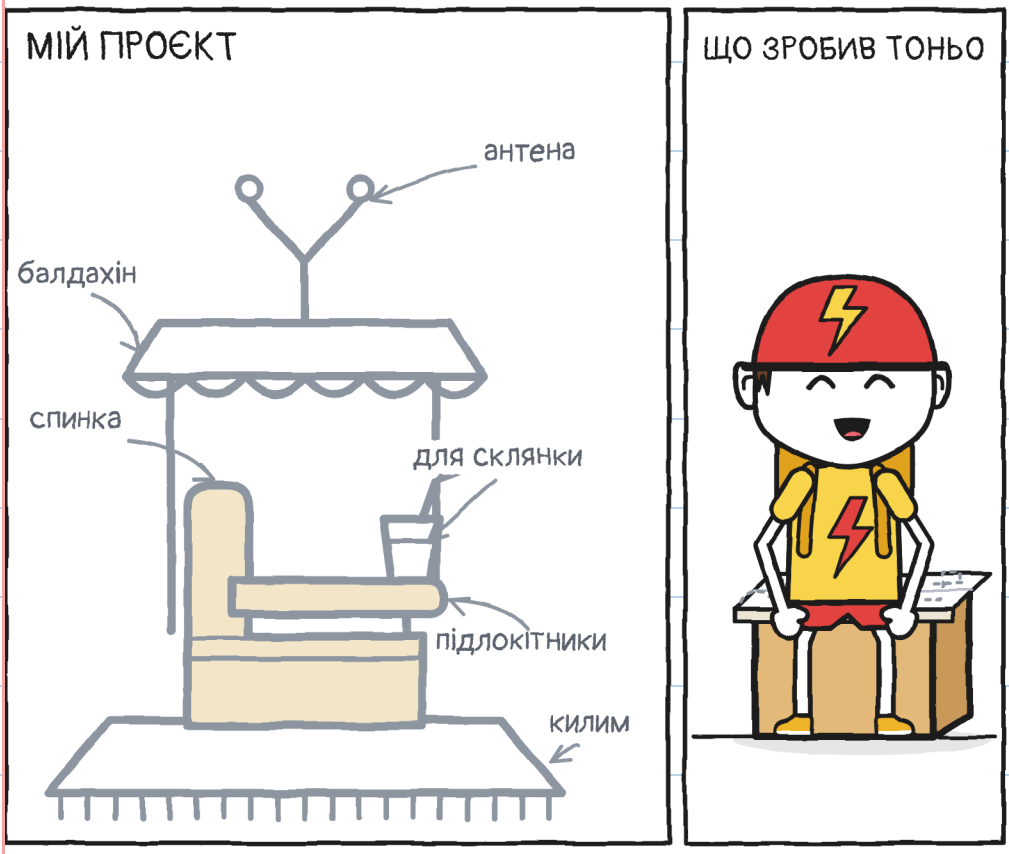
17

«Поки що» може тривати роки. —Ю.

Я показав Тоньо малюнок сидіння.

Я робив його цілий тиждень.

— Віддаси мені?

Він склав його й сів зверху.

— Потримаю, — сказав я.

— Я сам, — сказав Тоньо.

Я дивився на болт.

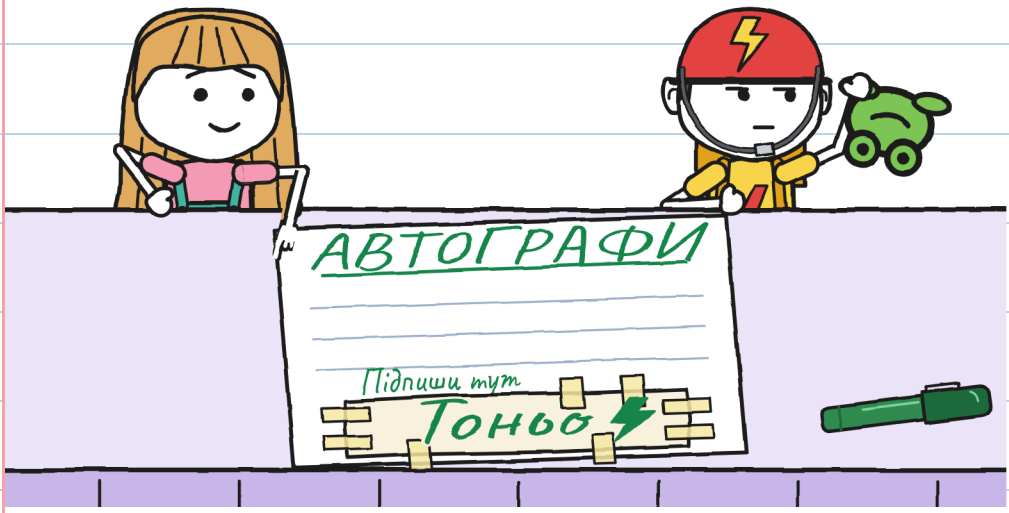
Юля дістала аркуш з автографами.

— Розпишешся

на справжньому автографі?

Тоньо глянув під аркуш.

— Добре.

Я це заслужила. —Ю.

Через дорогу повільно

йшов чоловік у береті.

Тоньо загальмував і зачекав.

Дзінь.

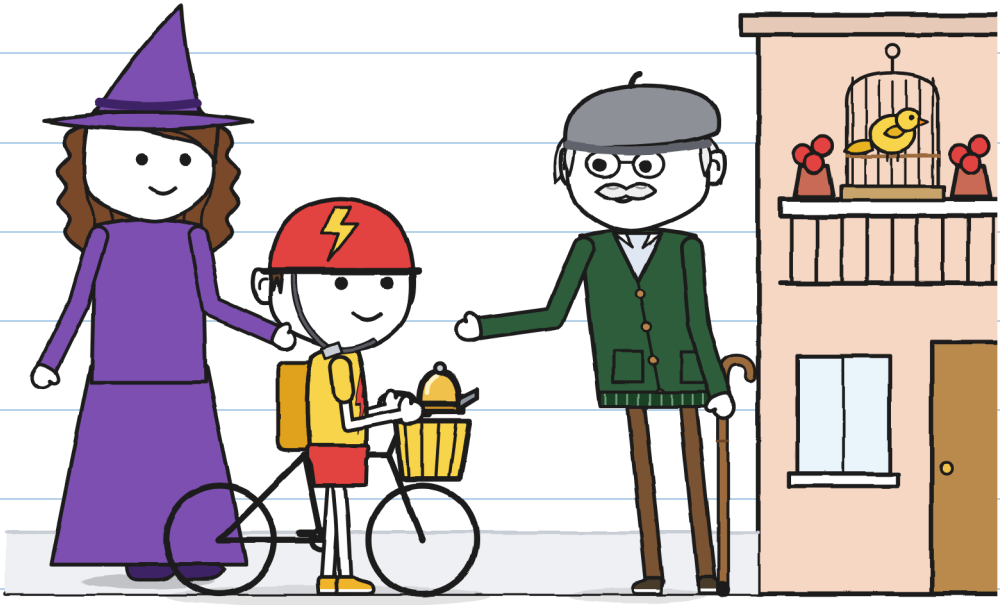
Чоловік підняв палицю,

щоб привітатися.

— Це дон Антоніо, другий Тоньчик, — сказала Мара.

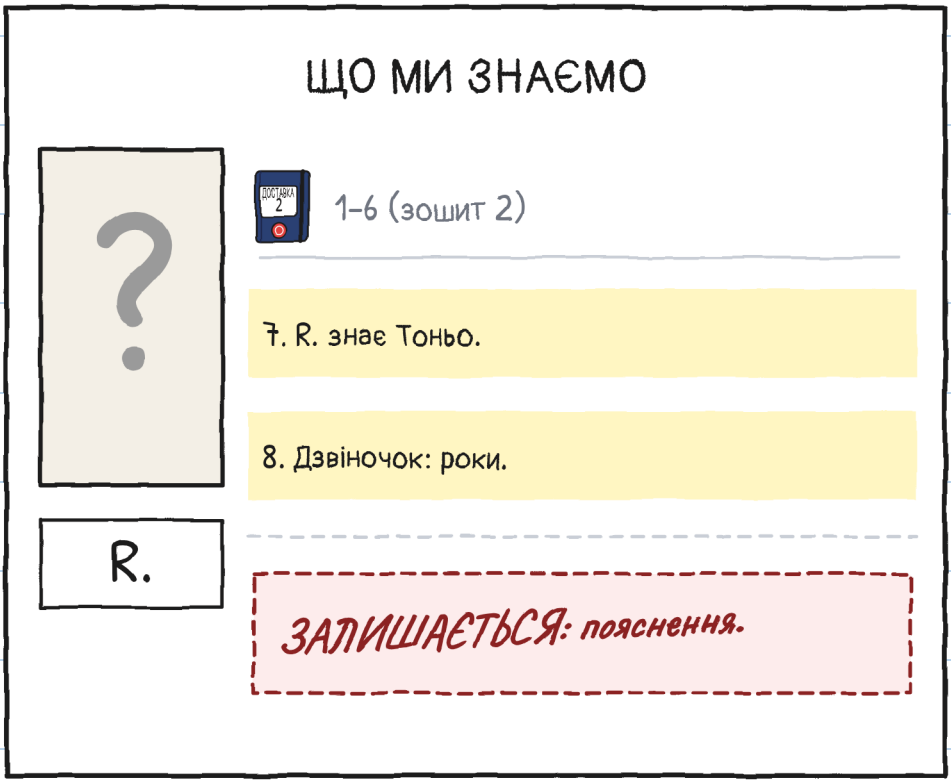
— Поміняємося іменами? — запитав чоловік.

— Поки що ні.

Було вже шість

підказок. Ми додали дві.

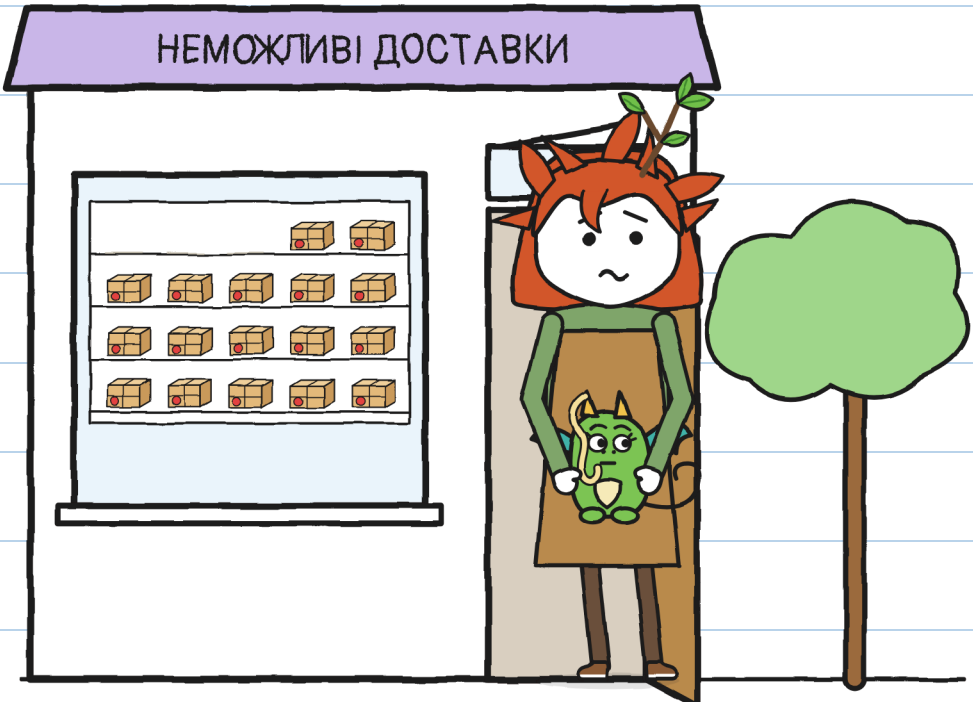

— Подякуєш? — запитала Юля.

— І подяку, і скаргу. Обидві.

О першій зайшла Віра з Крихтою.

— Крихті потрібне безпечне місце.

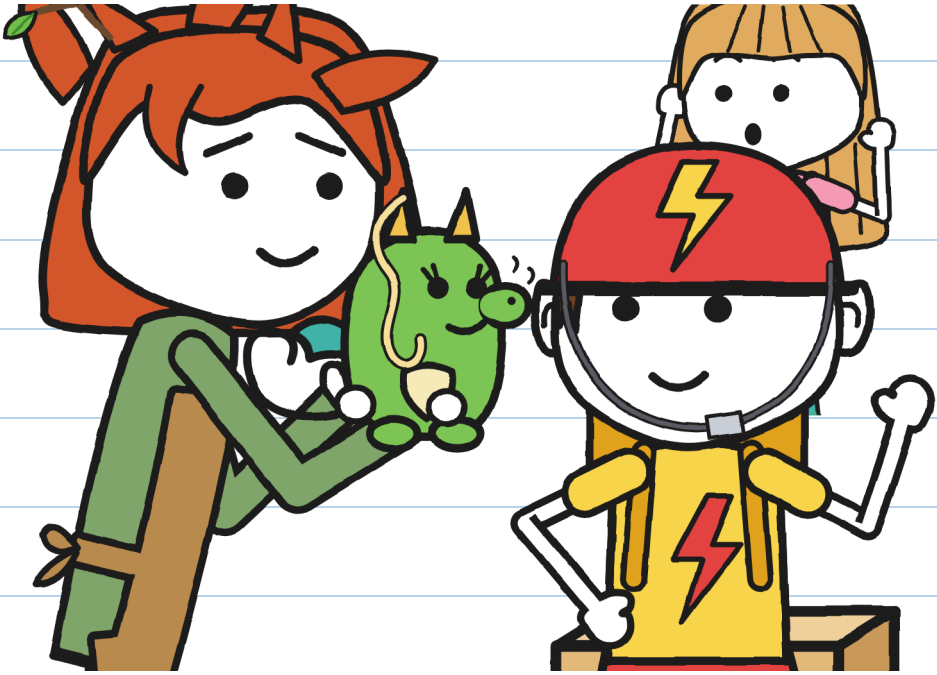
Крихта зробила моє обличчя «це не я».

Твоє, точнісінько. З локшинкою. —Ю.

— Вам потрібен хтось швидкий? — запитав Тоньо.

— Треба вміти чекати, — сказала Віра.

— Я вже вмію.

Я теж умію чекати. Можна? —Ю.

ДОСТАВКА No 3. Скільки кому знадобилося часу:

	БЛИСКАВКА: десять хвилин.
	R.: роки.
	Тоньо: шість днів.
	Юля: одинадцять хвилин.

Тоньо поїхав на доставку.

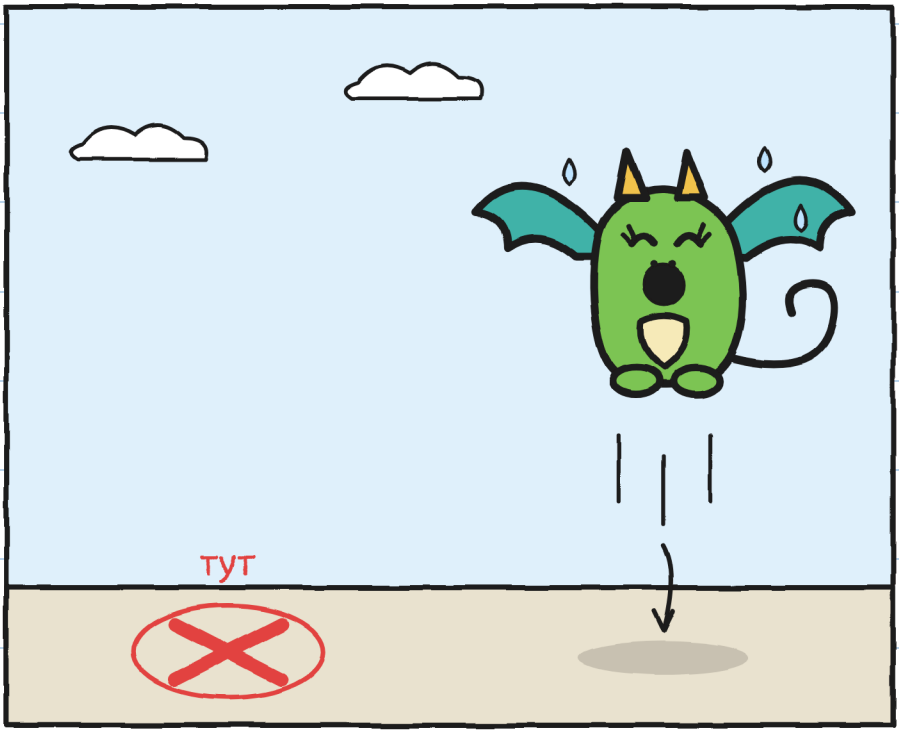
Пролунав дзінь.

Цього разу дзвонив він.

Я поки що дзвеню сама. —Ю.

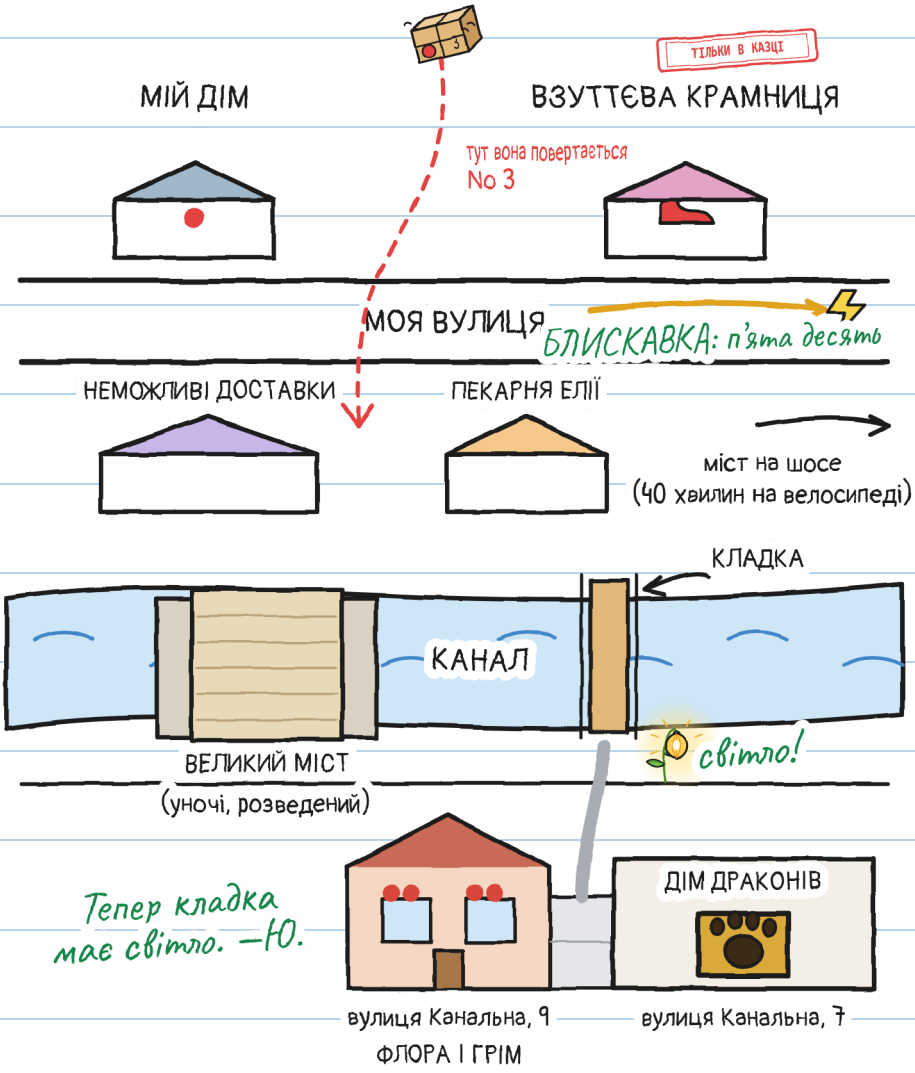
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 4

(скоро)

Де приземлиться Крихта? —Ю.

РАЙОН (версія 3)

А ТИ, ЯК ТЕБЕ ЗВАТИ?

Тоньо називали Тоньчиком.

Тепер він обирає ім'я сам. А ти?

Хочу, щоб мене звали...

Мене також звуть...

Не звіть мене...

Я Юля. «Ю.», коли підписуюся. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
МАРА Й ТОНЬО СМІЮТЬСЯ. БАЧИШ ЧЕРВОНИЙ ВЕЛОСИПЕД?

РОЗМІР XS · A1
Мара ледь не засміялася. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР S · A2
Мара видала звук, майже сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР M · B1
Мара видала звук. Він був схожий на сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР L · B2
Мара видала звук, який в іншої людини був би сміхом. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Той самий дзінь. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНІЙ ВЕЛОСИПЕД: ЩО РОБИТИ

1. Шолом — завжди, і добре застебнутий. Навіть якщо їдеш «тільки поряд».
2. Щоб тебе бачили й чули: ліхтарі, світлий одяг і дзвінок. Дзвінок попереджає; не командує.
3. Обидві руки на кермі. Якщо щось відволікає, зупинись у безпечному місці.
4. Тротуар належить тим, хто йде пішки: там — велосипед у руці. Перш ніж перетинати дорогу, зупинись і подивись.

Печатка ТІЛЬКИ В КАЗЦІ позначає те, що буває в казці, а на вулиці — ні.

ПЕРЕВІР СВІЙ ВЕЛОСИПЕД

